

Kaksi kanaa

Kuten valistuneet lukijat tietävät, aikojen alussa oli vain kaksi kanaa, valkoinen ja musta. (Muistattehan sen valkoisen, joka joi vahingossa sen mustan kanan kupista).

Musta kana asui kaupungissa ja oli siitä hyvin ylpeä. Valkoista maalaisserkkuaan se katsoi ylen, tuskin oli tuntevinaan.

Mustaa kanaa alkoi kuitenkin ajan mittaan harmittaa, kun kukaan ei oikein osannut arvostaa sen kaupunkilaisuutta. Kaupungeissa oli kyllä siihen aikaan paljon muitakin eläimiä, kuten torakoita, rottia, lemmiä, hevosia, mutta ne liikkuvat omissa seurapiireissään, esimerkiksi Oulun lemmät Karjasillalla ja hevoset Oritkarissa, joten kukaan ei noteerannut keskustassa asustelevaa city-kanaa.

Lopulta kana keksi ratkaisun: se kutsuisi maalaisserkkunsa kylään ja näyttäisi sille oikein viimeisen päälle, kuinka hienoa kaupungissa on.

Maalaiskana otti mielihyvin kutsun vastaan ja lentää lehahti siltä istumalta kaupunkilaisserkun luokse. Siihen aikaan nimittäin maaseutu sijaitsi niin lähellä kaupunkia, että kanakin sen matkan jakoi lentää.

Oli siinä landepaukulla ihmettelemistä! Kaupunkilaiskanala oli värkätty höylätystä ponttilaudasta, seinään oli laitettu saranoitu luukku kulkemista varten, ja nurkassa mollotti oikea sähkölamppu, jollaista maalaiskana ei ollut ikäänään nähnyt. Pari päivää meni pelkästään kaupungin komeutta kaakattaessa. Vaan sitten rupesi maalaiskanaa kauheasti munittamaan.

–Kot, tuota... minulla olisi tuota kotkot... ymmärräthän sinä... meinaan, että vähän tarpeita, maalaiskana selosti helppu punaisena.

–Ai jaa, havaitsi maalaiskana. –Totta kai, sisko hyvä, kylläpä minä olinkin ajattelematon, kotkot sentään. Se on tuossa kulman takana, ensimmäinen pikkuovi vasemmalla.

–Se?

–Niin, niin. Se se. Tiedäthän sinä, mitäs me näin tyttöjen kesken kainostellaan. Minäpä lähden oikein näyttämään, kaupunkilaiskana leuhki mielissään siitä, että saisi taas tehdä vaikutuksen maalaisserkkuaan hienolla vessallaan, jossa oli bideet ja kaikki. Oikein siivestä pitäen se sitten opasti maalaiskanan pytylle istumaan.

–Kot taikeroinen! päivitteli maalainen. –Tarkoitatko sinä että minä tuonne pulauttaisin, vesipytyyn, kotkot? Eikö sinulla ole kunnollista heinäkasa?

–Ei tietysti, tolo. Ei täällä kaupungissa niin siivottomia olla, kaak. Sinne vaan pytyyn. Sinne se minäkin aina.

–Ei tule kokkeliä. En minä osaa, minä lähden takaisin maalle, kaakatti maalaiskana itku nokassa.

–Sen kun menet, senkin turvuija, motkotti kaupunkilaiskana. –Saa kai sitä yrittää junteja opettaa kaupunkilaistavoille. Ei niistä ole, se huokaisi niin kuin vain rotukana voi huokaista.

Niin lehahti maalaiskana takaisin kotiinsa navetan orrelle ja muni tiun viikossa vanhaan tuttuun heinäkasaan. Kaupunkilaiskana jatkoi entiseen tapaansa vessanpönttöön, jonne sen munat katosivat sitä mukaa kuin ne munittiin, kunnes koko rotu kuoli sukupuuttoon.

Tämä tarina selittää tyhjentävästi sen, miksi yhä tänäkin päivänä kaupoissa on tarjouksena "aitoja maalaismunia, 10,90/kot", muttei kukaan ole ikinä nähnyt tarjottavan aitoja kaupunkilaiskanan munia.

